

ниците бѣха се прибрали. Изъ двора минаваха двама души: Чаню, който крепѣше нѣкаква чиния въ рѣцетѣ си и Арсо артелчикътъ — съ хлѣбъ въ една рѣка и свѣщъ — въ другата. На строгото лице на артелчика стоеше изражение, което ясно показваше, че ако той е направилъ нѣкаква отстъпка, направилъ е това не безъ колебание и не безъ сериозни причини.

IV

На другия день станахме късно. Вънъ бѣше хубавъ слънчевъ день. Кандидатътъ бѣше се стегналъ вече, ходѣше изъ стаята и съ пълненъ гласъ пѣше нѣкакъвъ любовенъ руски романсъ. Отъ него лѣхаше здравата жизнерадостъ на младъ и безгриженъ човѣкъ. Спомнихъ си веднага снощния му разказъ, вълнението му, отъ което сега нѣмаше никаква следа, спомнихъ си за пѣненето, което слушахме, за арестантина. И всичко това ми се стори като отколешенъ и невѣроятенъ сънъ.

Слѣзохъ долу въ стаята на Чаня. Заварихъ го приведенъ надъ масата си и като ме видѣ, стана и остави малката си червена книжка. Остави я разтворена тъй, че да не се изгубятъ страницитѣ. Лицето му бѣше уморено и прѣстено-желто. Той каточе не бѣше спалъ цѣла нощъ. Близо до огнището, на което горѣше голѣмъ огънь, лежеше арестантинътъ, покритъ